Proloog:

Het vuur in een luid knetterende open haard verlicht de torenkamer, terwijl sierlijke vlammen rondom het aangebrande hout dansen. Het lijkt wel een paringsdans van warme kleuren.

Voor de haard zit een figuur gehuld in een witte kapmantel. Langzaam komt het beeld dichterbij en wordt het gelaat van een erg oude man zichtbaar. Lange witte haren vallen over zijn schouders en een even lange witte baard rust op zijn borst. Boven zijn helderblauwe ogen staan dikke witte wenkbrauwen. De diepe rimpels in zijn gezicht getuigen van een lang leven, vastgelegd in de kronieken van de tijd. De blauwe ogen schitteren terwijl ze in de dansende vlammen kijken. En dan... opeens... kijken ze naar jou. Ja, naar jou, beste lezer.

'Zozo, eindelijk ben je daar. Ik ben blij dat je me gevonden hebt. Ik kijk telkens zo uit naar dit moment en heb alweer lang op je gewacht. Bij deze dus van harte welkom in mijn nederige stulp, mijn dappere. Zodra je in dit boek begint te lezen, opent zich een magische poort tussen mijn wereld en de jouwe. Ik weet dat dit vreemd klinkt en misschien geloof je mij niet, maar ga alsjeblieft niet weg en wees vooral niet bang. Ik doe je zeker geen kwaad. Integendeel zelfs. Ik heb graag gezelschap, zeker op dit uur. Maar kom, waar zijn mijn manieren toch? Ik heb mezelf nog niet eens voorgesteld. Ik ben Melfinn, de magiër van Calladyr. Hofmagiër van koning Avarel Barskyr II. En van zijn vader vóór hem. En diens vader daarvoor. Dit moet allemaal als de praat van een oude man in je oren klinken, mijn beste, maar geloof me, elk woord dat ik je vertel is waar. Mijn wereld heet Illusiak Liroth en bevindt zich in de duistere schaduw tussen jouw planeet aarde en de maan. Het is een wereld waar draken vliegen en magie een tastbare kracht is. Waar het zwaard regeert en waar iedereen nog steeds een troon kan opeisen. Ooit kon dat in jouw wereld ook hoor. Maar die tijd ligt al heel lang achter jullie. Niet hier. Niet op Illusiak Liroth. Ik hou van momenten zoals deze, wanneer ik het drukke hof van Kroon Callibur achter mij laat en tot rust kom in mijn oude stek. Mijn toren. Mijn magiërstoren. Mijn plek. Hier droom ik over de verre toekomst en koester ik het verleden. Hier geniet ik van de rust en kalmte die ik na al die jaren wel verdiend heb. Van een kristallen glas Elverquist, de nectar van de elfen. Van een goede pijp gevuld met zoete brandbouttabak van de halflings. Hiervoor genoot ik natuurlijk van een heerlijk stuk geroosterd varken, gelakt in hamergelei en gemarineerd in rots, het eeuwenoude bier van de dwergen. Daarbij een flinke lepel graanmosterd zoals je die alleen in het Koninkrijk van Calladyr vindt, samen met een dikke snede versgebakken roggebrood. En om af te sluiten? Een pannenkoek. Volgens het geheime recept van Bollebest de gnome, gebakken in overheerlijke goudgele boter. Een mens moet zijn prioriteiten kennen, nietwaar? Dit hele festijn werd mij opgediend door mijn trouwe

meesterknecht hier in de toren, Kantenklare, mijn luchtdienaar. Maar die leer je later nog wel kennen. Weemoedig word ik ervan, nostalgisch ook. Het doet me denken aan de glorietarben van weleer. Heb ik je trouwens al verteld over een van de grootste helden die onze wereld ooit heeft gekend? Een heldin, in dit geval. En haar naam is Jhynn Mithrall. Nee? Dat dacht ik al. Wel, als er nu één verhaal is dat ik je moet vertellen, mijn waarde, dan is het dit toch wel zeker.

Maar neem jezelf eerst iets te drinken. Ik wacht wel hoor. Want het is een spannend verhaal. En een lang verhaal. Een héél lang verhaal zelfs. En het begon allemaal op een zonnige tarb in de Drakenmaan van het jaar 3186. In het Ravenwoud. Niet ver van het dorp Lunn...'

* * *